

V roku 1981 sa princezná Diana vydala za princa Charlesa a ja som sa zoznámila s dvoma Indmi.

„Aúú... chcem ísť domov a dať si chlebíček s majonézou... Aúú.“

Moja mama bola pekná žena. Vtedy však bola spotená, rozdráždená a rozprávala zbytočne nahlas.

„Prečo stále nič nehovoríte? Videla som veľa filmov, v ktorých sa rodilo, a všetci tam opakovali: ‚Tlačte, tlačte, tak budem tlačiť, dobre?‘“

V pôrodnej sále pobehovala iba neskúsená sestrička a mladý lekár. A ten bol zjavne úplne bezradný.

„Ale ja to už nevydržím! Buď potlačím a vylezie to von, alebo sa na to vykašlem, pôjdem domov a budem sa napchávať majonézou! Majonézu totiž zbožňujeeeém...“

Moja mama majonézu naozaj zbožňovala. V te-

hotenstve sa celkom prestala ovládať a dokázala do seba dostať štvorkilový pohár za deň... Keby som už vtedy rozumela ľudskej reči, určite by ma pobúrilo, že ma moja vlastná mama v okamihu narodenia nazýva tak nepoeticky. Povedala totiž: „Nech sa TO už narodí!“

Možno práve to „TO“ predurčilo moju povahu. Moje obavy, moje neistoty a moje komplexy. No možno aj nie, možno by som sa trápila rovnako, aj keby moja mama hrkútala ako holubička.

Keď už bola situácia na pôrodnej sále na nevydržanie, do nemocnice, teda aj do môjho života vtrhla primárka Hezounová.

Mala vtedy niečo nad tridsať, bola čerstvo rozvedená a nemal jej kto strážiť dieťa. Malý Hezoun mal sedem rokov a zúril, lebo chcel zízať do telky, jesť rybaciú nátierku a vylizovať vanilkový krém zo žltkových venčekov. Ale Hezounová ho schmatla a odvliekla so sebou, aby zachráňovala životy. Aby zachránila život mojej mame aj mne.

„Tak, čo sa deje? Čo tu máte, že to nezvládate? Všetko predsa prebiehalo úplne normálne...“

Nie, nie, ja som nebola normálna.

Primárka nazrela mojej mame do útroby a zrazu sa na smrť vydesila.

„Bože, to som ešte nikdy nevidela...!“

Moja mama zato videla film *Rosemary má dieťa* a zľakla sa, že primárka v jej lone zbadala čertovské kopýtka, chvost a ostré rožky. Už cítila, ako jej nimi driape útroby.

„Preboha, čo tam je? Nech to je, čo chce, len nech je to už von! Aúúúú!!!!“

Bol to dramatický okamih. Moja mama nemala narkózu, primárka však odhodlane zdvihla skalpel.

No skôr ako mame stihla poškodiť kožu radikálnym rezom, prinútila som sa k najväčšiemu výkonu vo svojom živote.

„To je neuveriteľné! Toto dieťa sa asi dostane von samo!“

Tak som sa dostala von sama.

„Je to naozaj dieťa?“ takými slovami ma privítala na tomto svete moja mama.

Primárka ma zdvihla do výšky a žasla ako nikdy.

„Je to zázrak!“ Moja mama bola ateistka.

„To hádam nie...“

„Ale áno!“ Potom primárka mamu informovala, že pri pôrode došlo k flexii: že namiesto toho, aby som sa narodila temenom hlavičky, vystrkovala som čelo. Najširšiu časť lebky. Primárka doslova povedala:

„Za posledných štyridsať rokov sa v Európe nenarodilo dieťa prirodzenou cestou s čelnou

polohou. Vždy len cisárskym rezom. V Ázii prišli spontánnym pôrodom takto na svet dvaja chlapci. Majú hlavičky s konfiguráciou do trojuholníka...“

„S konfiguráciou?!“

Vtedy ma primárka prvý raz použila ako pomôcku, na ktorej demonštruje svoj výklad.

„Široké čelo a lebka so splošteným záhľadom. Tí chlapci majú jednoducho hlavu trochu ako francúzski granátnici.“

Mama si nevedela predstaviť, akí sú granátnici.

Asi ani nechcela. Ja som si to (samozrejme, že oveľa neskôr) vygooglila. Ten článok bol určený len pre odbornú verejnosť a boli v ňom fotografie s dátumami a menami: *Ašók 1963* a *Višhan 1977*. Obaja chlapci mali naozaj nezvyčajne vysoké a široké čelo a dlhú úzku lebku... jedným slovom... ako francúzski granátnici.

„Ale toto dieťa má hlavu úplne v poriadku...“ Primárka Hezounová ma položila pod UV lampu.

Jej syn Míša sa nado mňa sklonil. Trochu s odporom. Pozoroval, ako revem, potom ma uštipol. Nezačala som revať ešte hlasnejšie. Naopak. Stíchla som a prezrela si ho. Dobre som si ho prezrela. Lebku som totiž na rozdiel od Višhana a Ašóka mala v poriadku, ale mozog som mala naprog-

ramovaný úchylne. Môj problém spočíval v tom, že ma už od narodenia zaujímali muži. Niežeby som bola nymfomanka, len som od svojho prvého nádychu chcela, aby ma niekto miloval!

„Vyzerá ako safaládka,“ privítal ma na svet Míša Hezoun.